

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκονια έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

'Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνω
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνω.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τους ανέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στών φόρων την αντίρα — κι' ό Ρωμηός μας μία δεκάρα .

Είκοστή του 'Ιουνίου,
έπισκόπου Μεθοδίου.

Ποῦντος έβδομηντα κι' εκατόν σὺν τρία,
έκλογῶν και πάλιν τόση φασαρία.

Μιά ψδή μου πρώτη
'στόν Τσιγγρό τόν Χιώτη.

Τόν Τσιγγρό φωνάζουν όλοι κι' όλο γράμματα του στέλλουν,
τόν Τσιγγρό φωνάζουν όλοι και για Δήμαρχο τόν θέλουν.
'Στόν σιόρ 'Ανδρέα τώρα σκύβουν όλοι τό κεφάλι,
έλησμόνησαν τόν Σούτσο, τόν Καλλιφρονά, τόν Ράλλη,
και τόν ένα και τόν άλλο εις τά κρύα παραιτούν,
του Τσιγγρου φωνάζουν ζήτιο, τόν Τσιγγρό χειροκροτούν.

Και ό Σούτσος πέρνει πένα και του γράφει μάνι μάνι
ίντα έχει μέσ'στό νου του, ίντα δαίμονα θά κάνη
και άπάντησιν άμέσως ό σιόρ Τσιγγρός του στέλλει
πώς αύτός τη Δημαρχία μά την τσάτσα του δέν θέλει.
Και τόν τρέμει ένας κι' άλλος και τους πάει ριπιτί,
γιατι ξέρουν ό 'Ανδρέας πώς αξίζει κάτι τί.

Του Τσιγγρου φωνάζουν ζήτω, τόν Τσιγγρό γυρεύουν ό-
που θά κάμη την 'Αθήνα ένα είδος περιβόλι, [λοι,
πούναι άνθρωπος γαλάντης και σε κόμμα δέν άνήκει,
όπου κάνει κάπ'υ κάπου δυνατό κουβαρνταλήκι,
που ποτέ δέν θά τσουγκρίζη μέ βλαμάκια τά ποτήρια,
και ποτέ τών εκλογέων δέν θά γίνωνται χατήρια.

Νίκη, δόξα και στεφάνια 'στόν Τσιγγρό τόν γαλαντόμο,
ό Τσιγγρός σε κάθε τοίχο και εις όλαις της γωνιαίς,
ό Τσιγγρός σε κάθε σπητι, ό Τσιγγρός σε κάθε δρόμο,
ό Τσιγγρός εις της πλατειάς, ό Τσιγγρός 'στης γειτονιαίς.
Και φωνάζουν δέκα δέκα, και φωνάζουν πέντε πέντε:
'εσέντε μέντε κουτεσέντε και τών άλλωνών μισέντε».

Τί συζητήσις για τούτον, τί κακό, τί νταραβέρι!...
του διαβόντρον τό Χιωτάκι πώς τά έχει καταφέρει!
Μιά παντιέρα ό καθέννας για χατήρι του σηκώνει
και αύτός άπ' τό Παρίσι όλοένα καμαρόνει,
και φωνάζει 'στη χαρά του και 'στη φούρια την πολλή
πώς οι Χιώταις ύ,τι κάνουν και ως λέγονται λωλοί.

Τί συζητήσις για τούτον, τί κακό, τί νταραβέρι!...
του διαβόντρον τό Χιωτάκι πώς τά έχει καταφέρει!
Τίρι λίρι, τίρι λίρι, 'λήσαν δρόμο τά Χιωτάκια,
του Τσιγγρου φωνάζουν ζήτω και κτυπούν τά παλαμάκια.
Μά κι' έγω φωνάζω τώρα «'Εν όνόματι του νόμου
δόςτε έίλοι άσπρο ψήφο του Τσιγγρου του γαλαντόμου».